

[Finansministeren.]

betaling af skattebeløbet, således at det hele ligesom skubbes ud i fremtiden, som vi kendte det under det gamle skattesystem. Men en af de ting, man ønskede med kildeskattesystemet, var netop, at betalingen af skatten skulle være samtidig med indtægtsstigningen og ikke komme et år efter som under det gamle skattesystem.

Det tredje forhold, som blev ført frem af flere ordførere, var spørgsmålet om forskellen mellem A- og B-skatteyderne. Jeg husker, at de, der var kritisk indstillet over for kildeskatten i de mange år, vi diskuterede denne på et mere teoretisk grundlag, fremhævede, at kildeskatten først og fremmest var et system, der ville ramme det, vi kalder A-skatteyderne, og det er jo først og fremmest lønmodtagerne. Det var dem, der ville komme til at betale med det samme og øjeblikkelig, og man kunne ikke indrette systemet således, at selvstændige erhvervsdrivende på samme måde blev ramt af systemet. Men tilsyneladende var lønmodtagerne ligeglade med denne kritik. De holdt fast ved, at de ville have kildeskattesystemet, de fik det, og de fik det med den deling af B- og A-skatteydere, som den forrige regering stillede forslag om og fik gennemført. Sådan er systemet, og det er en af systemets skavanker, at vi ikke kan stille skatteborgerne ens. Vi kan stille dem således, at slutskatten bliver ens, men vi kan ikke i årets løb fra B-skatteyderne ved indtægtsstigning med det samme få de indtægter, som vi kan fra A-skatteyderne. Det er jo ikke noget, vi har gjort med bind for øjnene. Det er noget, regering og folketing har ønsket. Det er noget, den forrige regering stillede forslag om. Det er noget, vi forhandlede om. Det var noget, vi diskuterede. Vi vidste, hvad vi gjorde.

Nu er vi altså 11-12 måneder inde i kildeskatteforløbet, og nu har vi ustandselig hørt denne kritik. Vi har for at imødekomme kritikken gjort det, at vi i sommerens løb har revideret B-skatteydernes skatteansættelse, ofte til megen gene for mange af dem og årsag til megen kritik, fordi de havde troet, at når de havde fået deres skattebillerter, var det overstået for deres vedkommende. De er altså revideret efter henstilling fra socialdemokratiet, og jeg tror, man må sige, at vi har forsøgt loyalt at efterleve kilde-

skattesystemet og kildeskatteordningen. Derfor er det mærkeligt, at det netop er alle kildeskatteordningens svagheder, som den gamle opposition pegede på, der nu er den nye oppositions synspunkter. Det er altså sådan, hvad enten man er opposition eller regering, at det afgørende ikke er, hvad der står i ens partiprogram, eller hvad man er gået til valg på, men at afgørende for de synspunkter, man indtager, er, om man er opposition eller om man er regering. (*Lysholt Hansen*: Ministeren taler af erfaring!). Ja, jeg ved godt, der er noget boomerang i det her, det er jeg fuldstændig klar over, men derfor vil jeg også gerne sige, at den kritik, man så tit retter mod mig, altså også kan rettes mod oppositionen nu. Man ville jo det kildeskattesystem, og jeg tror ikke, det lader sig gøre nu at bryde det op. Med alle de mangler, man har påpeget under denne debat, har man sat projektørlys på kildeskattesystemets svagheder. Det har det ærede medlem hr. Lysholt Hansen gjort, det har hr. Poul Dam gjort. Men de vil dog ikke tage den konsekvens, at de vil bryde systemet op. Det lader sig nemlig simpelt hen ikke bryde op. En gang indført kan man ikke forlade det system igen.

Vi har nedsat en arbejdsgruppe, et udvalg, som skal forsøge at modernisere denne kildeskat, gøre den så definitiv som muligt, så vi i hvert fald ikke får de betydelige restskatter, som vi må forudse kommer til næste år. Jeg håber, dette udvalg kan nå frem til et resultat, når slutopgøret er forbi og man har fået sine erfaringer, således at vi måske kan fremlægge forslag her i tinget om en dybtgående ændring af kildeskattesystemet. Men jeg må sige, at hidtil har jeg ikke mødt andre indvendinger mod dette kildeskattesystem end dem, der var fremme, inden man satte kildeskatten i kraft, og inden den blev vedtaget her i det høje ting.

Der faldt også mange ord i går om besparelserne. Generelt vil jeg sige, at jeg ikke fra nogen oppositionsordfører hørte andre ord om besparelserne, end at det var skidt, hvad regeringen havde foreslået, og at det var statsretligt betænkeligt, hvad man havde gjort, men at man naturligvis selv havde sparevilje. Jeg vil gerne tro på mine medmennesker. Jeg tror derfor på, at man har denne sparevilje, og jeg vil gerne indbyde til en forhandling om spareforslagene og vil